

FILM

PODIUM

MUZIEK

BOEKEN

EXPO

GAMES

LIFESTYLE

FOTO

ABROAD

Amnes(t)ie blijft brandend actueel

Action Zoo Humain op Het TheaterFestival

07 SEPTEMBER 2018

Brecht Vissers

Het publiek op woensdag 5 september in de Monty in Antwerpen wist het nog niet: op Canvas draait op het moment dat Chokri Ben Chikha zijn theaterstuk (of tv-programma?) Amnes(t)ie aankondigt een reportage over een extreem-rechtse jongerenclub en diens racisme.

Diezelfde dag nog publiceert de theaterkrant van **TheaterFestival** - het kader waarin de voorstelling plaatsvindt - een interview met **Chokri**. Daarin zegt hij: "Ik ben niet tevreden als een voorstelling binnen de vier muren van het theater blijft". Sowieso verslikten er zich een paar aanwezigen in hun koffie toen ze de dag erna de krant opensloegen.

Het racismethema komt wel vaker - lees: altijd - terug in voorstelling onder Chokri's regie. Bij **Amne(s)tie** is dat niet anders. De bühne is voor de gelegenheid omgebouwd tot makeshift filmstudio. **Chokri Ben Chikha** leidt het publiek in. Hij is al een begenadigd theatermaker en nu zal hij het dus proberen op tv. Als presentator heeft hij **Bert Gabriëls** gekozen.

Een dochter van een collaborateur tijdens de Tweede Wereldoorlog (**Marijke Pinoy**) wordt lijnrecht tegenover een moeder van een IS-strijder (**Dahlia Pessemiers-Benamar**) geplaatst in het praatprogramma "Samen Door Eén Deur". **Bert Gabriëls** speelt daarin de rol van ultrapopulistische verzoener.

"De media is geen mediator of waakhond meer"

In **Amnes(t)ie** is de media geen mediator of waakhond meer, maar dramatiseert en banaliseert eindeloos. Zowel Pinoy als Pessemiers-Benamar vechten daartegen. Zij blijven op hun eigen manier de complexiteit van hun zaak benadrukken met op de achtergrond de gruwel van hun familieleden. Bij Pinoy is dat labiel tot het zwartgallige af.

Pessemiers-Benamar neemt dan weer een stoïcijnse houding aan en weigert mee te doen aan de persoonlijke twist van het programma. Haar ondoordringbaarheid doet de boel uiteindelijk ontploffen, want Gabriëls blijft polariseren door hun verhaal in een tv-format te willen doen passen.

Deze uitvoering van Amnes(t)ie komt soms wat opgedrongen over. Dat interactie deel is van elk stuk dat Chokri maakt, staat buiten kijf. Al begint het soms wat op een spel te lijken waarin de boodschap zelf ook wordt weggelachen. Zo zoekt **Marijke Pinoy** mensen uit het publiek om familieleden van haar personage te spelen, die tot het hilarische af mogen blijven staan tot het stuk gedaan is. Dat maakt de voorstelling niet minder gelaagd én grappig. Pinoy, Gabriëls en Pessemiers-Benamar staan zelfzeker en aanstekelijk in hun rol. Chokri zelf is onvermoeibaar in zijn overtuigingsdrang en kan de complexiteit moeiteloos toegankelijk maken.

De mensen die in het **TheaterFestivalCentrum** in **deSingel** in Antwerpen de banner met “Wij doen niet meer alsof” zagen liggen, maken alvast de link met dit stuk. Relevanter kan een voorstelling niet zijn, als een leider van een identitaire beweging de dag erna ook de media loopt te beschuldigen van polarisatie.